

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 sierpnia 2013 r.,
sprawy **J. S. W.**
skazanego z art. 280 § 1 i in. kk
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 23 stycznia 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.
z dnia 31 października 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. M. G. - Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 zł (słownie: czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 31 października 2012 r. J. S. W. skazany został za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11

§ 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody.

W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonego podniósł zarzuty obrazy przepisów postępowania – art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 410 k.p.k., błędów w ustaleniach faktycznych, obrazy prawa materialnego – art. 115 § 2 k.k. oraz rażącej surowości kary.

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 23 stycznia 2013 r. , zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

W kasacji od powyższego wyroku obrońca skazanego zarzucił:

1. rażącą obrazę prawa procesowego, tj.: art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na nienależytym rozważeniu podniesionych w apelacji zarzutów, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego, które to orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. wyrażonym poprzez interpretację materiału dowodowego odbiegającą od zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, zasad swobodnej oceny dowodów poprzez ich ocenę całkowicie dowolną, a więc ponowne przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dowolne ustalenia stanu faktycznego, skutkujące uznaniem oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów, poprzez nie zasadne przyjęcie, że oskarżony dokonał rozboju na osobie M. Ś., podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia prowadzą do odmiennych wniosków w tym zakresie, mianowicie, że oskarżony nie dokonał zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia, tym samym nie działał w warunkach czynu stypizowanego w art. 280 § 1 k.k.;
2. rażącą obrazę przepisów prawa karnego materialnego, w szczególności przepisu art. 115 § 2 k.k. poprzez niesłuszne nie zaliczenie do czynników współdecydujących o społecznej szkodliwości czynów tych ustawowych znamion czynu zabronionego, które określają podmiot oraz przedmiot przestępstwa, w swej specyfice wyłączają możliwość uznania zachowań oskarżonego za zachowania cechujące się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. W związku z zarzutem naruszenia przez Sąd przepisu prawa karnego materialnego wyrokowi temu zarzucił rażącą niewspółmierność

orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa jakiego miał dokonać oskarżony oraz w relacji do celów jakie kara ta powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania,

3. ponadto wniósł o zmianę orzeczenia w zakresie zasądzenia na rzecz obrońcy wynagrodzenia należnego tytułem świadczenia pomocy prawnej z urzędu. Sąd w nieprawidłowy sposób ustalił wynagrodzenie obrońcy oskarżonego w niniejszej sprawie. Kwota stawki podstawowej została powiększona o 60 % za trzy kolejne terminy rozpraw i należny podatek VAT, podczas gdy prawidłowo ustalone wynagrodzenie obrońcy tytułem pomocy prawnej świadczonej z urzędu powinno obejmować wynagrodzenie ustalone w ten sposób, że kwota stawki podstawowej powinna zostać powiększona o 100 % za kolejnych pięć terminów rozpraw, które się odbyły w niniejszym postępowaniu i należny podatek VAT.

W konkluzji wniósł o uchylenie powyższego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty kasacyjne jawią się jako oczywiście bezzasadne. Kasacja, poza drobnymi zmianami stylistycznymi, nie różni się w zasadzie od uprzednio złożonej apelacji i obrońca podnosi w niej tożsame zarzuty, które były przedmiotem rozpoznania Sądu Odwoławczego.

Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego, Sąd odwoławczy należycie i wyczerpująco odniósł się do wskazywanych w apelacji zarzutów naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), art. 410 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Skarżący po raz kolejny ogranicza się jedynie do wskazania odmiennej oceny materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień skazanego i zeznań świadka G. B., które są dla strony skarżącej korzystne. Obrońca skazanego powielił argumentację, którą przytaczał w apelacji i w której zmierza do podważenia zeznań pokrzywdzonego M. Ś. Kwestie te zostały szczegółowo przeanalizowane i

omówione przez Sąd *meriti*, zaś Sąd odwoławczy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, czemu dał wyraz w pisemnym uzasadnieniu. W tych warunkach brak podstaw do uznania by naruszone zostały normy art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Sąd Okręgowy odniósł się także w sposób prawidłowy i wyczerpujący do zarzutu naruszenia prawa materialnego, tj. art. 115 § 2 k.k. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia podkreślono, że o stopniu społecznej szkodliwości nie decyduje jedynie wartość przedmiotów, które były przedmiotem rozboju, ale pod uwagę należy także brać brutalny sposób działania oskarżonego, stan nietrzeźwości w chwili czynu, działanie w celu zdobycia dalszych środków na alkohol, czy działanie w ramach recydywy określonej w art. 64 § 2 k.k. Co więcej, jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, nie można również twierdzić, że kwota 860 zł jest kwotą niewielką. Odmienne stanowisko autora kasacji stanowi próbę obejścia ustawowego zakazu kwestionowania w postępowaniu kasacyjnym wymiaru kary.

Prawidłowe jest także rozstrzygnięcie w zakresie wynagrodzenia za obronę z urzędu świadczoną w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Wynagrodzenie obrońcy zostało wyliczone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z analizy akt sprawy wynika, że obrońca oskarżonego J. W. został mu wyznaczony w dniu 29 marca 2012 r.

Obrońca uczestniczył w następujących terminach rozpraw – 18.04.2012 r., 21.05.2012 r., 25.06.2012 r. oraz 31.10.2012 r.

Wysokość stawki podstawowej za udział w sprawie w postępowaniu przed sądem rejonowym wynosi, stosownie do § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia - 420 zł. Kwota ta stosownie do § 16 rozporządzenia została powiększona o 60% za trzy kolejne terminy rozpraw (po 20% za każdy dzień).

Wyliczenie to jest prawidłowe i wynika wprost z przepisów normujących kwestie wynagrodzenia obrońców świadczących pomoc prawną z urzędu.

Podzielając stanowisko prokuratora, wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację, orzeczono jak na wstępie.

